उत्पत्य व्योममार्गेण लङ्कायास् तीर्णवारिधिः
स लोहजङ्घो मथुराम् अक्लेशेन जगाम तां । 148
तस्यां शून्ये विहारे च वाह्ये व्योम्नो ऽवतीर्य सः
स्थापयामास रत्नौघं, तं बबन्ध च पक्षिणं । 149
आपणे रत्नम् एकं च गत्वा विक्रीतवांस् ततः,
अथ वस्त्राङ्गरागादि क्रीतवान् भोजनं तथा । 150
तद् विहारे च तत्र एव भुक्त्वा दत्वा च पक्षिणे
वस्त्राङ्गरागपुष्पाद्यैर् आत्मानं तैर् अभूषयत् । 151
प्रदोषे च ययौ तस्यास् तत्र एव आरुह्य पक्षिणि
गृहं द्रुपिणिकायास् ताः शङ्खचक्रगदा वहन् । 152
तत्र उपरि ततः स्थित्वा स्थानवित् खेचरश् च सः
शब्दं चकार गम्भीरं रहःस्थां श्रावयन् प्रियां । 153
तं च श्रुत्वा एव निर्याता सा अपश्यद् रत्नराजितं
एवं नारायणाकल्पं व्योम्नि द्रुपिणिका निशि । 154
अहं हरिर् इह आयातस् त्वदर्थम् इति तेन सा
उक्ता प्रणम्य वक्ति स्म, दयां देवः करोतु इति । 155
अथ अवतीर्य संयम्य लोहजङ्घो विहङ्गमं
विवेश वासभवनं स तया कान्तया सह । 156
तत्र संप्राप्तभोगः स निष्क्रम्य क्षणान्तरे
तथा एव विहगारूढो जगाम नभसा ततः । 157

Digitized by Google